

*Phoenix, Arizona, Spojené státy americké
7. května, blízká budoucnost, 9:30*

Táta Daniel se připravoval k odjezdu na konferenci do Kanady a maminka Jodie se ho nejdříve chystala doprovodit na letiště a pak se cestou zpátky i s Gabem zastavit u svých rodičů.

„V lednici jsem ti nechala oběd, koukej ho sníst,“ opakovala jí už nejmíň postě, zatímco procházela domem sem a tam, aby se ujistila, že mají všechno nachystané. „Ne že se budeš cpát jen chipsy, čokoládou a podobnými věcmi.“

„Nezdá se mi, že bych se musela bát, že ztloustnu,“ odpověděla Alex, a zatímco se opírala o zárubeň dveří pokoje, sevřela v dlaních své hubené boky ukryté pod džínami a dlouhým tričkem.

„O tohle nejde a ty to víš. Všechna tahle svinstva nedělají člověku dobře, a navíc ani nepomáhají v soustředění.“

Aspoň pomáhají zvednout náladu, pomyslela si Alex, ale nahlas to radši nevyšlo.

Mihnul se kolem ní Gabe, aniž by zvedl oči od své přenosné videohry. „Hezký učení,“ přerušil posměškem elektronickou hudbu, která vyhrávala na pozadí jeho věčných virtuálních zápasů v basketu.

„Táhni, skrčku jeden, nebo dostaneš pár facek,“ zařvala Alex. V tu chvíli už byla nebezpečně blízko k tomu to udělat doopravdy. Možná proto, že Gabe byl, co se týče fyzických rysů i oblíbenosti v číslech, přesná zmenšená kopie jejich táty.

Gabe pokračoval, bez nejmenší známky strachu, v chůzi ven do zahrady.

„Když budeš něco potřebovat, tak mi zavolej, ano?“ kladla jí ještě na srdce Jodie, když se vrátila z kuchyně.

„Dobře.“

„Kdybys mě hned nezastihla, můžeš zavolat strýčku Martinovi. Říkal mi, že dneska odpoledne bude doma.“

„Tak dobře, ale uvidíš, že nic potřebovat nebudu,“ držela se Alex, aby neobrátila oči v sloup. Bože, vždyť jí bylo šestnáct, a oni s ní jednali pořád jako s malou holkou.

Daniel zaparkoval auto na cestě před domem a pak vešel dovnitř. „Všichni připravení? Nechci zmeškat letadlo.“

„Všichni připravení,“ odpověděla mu Jodie a odhrnula si vlasy, které jí sklouzávaly k rošťáckému nosu, navlas podobnému nosu její dcery.

Daniel vzal kufr a na Alex se usmál. Byl to hezký blondatý muž atletické postavy, v jehož jasných očích se zračila laskavost. „Tak se uvidíme za čtyři dny, slečinko.“

„Vynasnažím se ti dát jen samé dobré zprávy, až se vrátíš,“ opáčila Alex suše.

„To zvládneš, tím jsem si jistý. Když chceš, tak jsi hvězda.“

Alex neodpověděla. Byla ještě příliš rozzlobená, aby dokázala ocenit kompliment. Za deset minut se už dívala, jak se auto jejich rodičů po cestě vzdaluje.

Konečně mám celý dům pro sebe, řekla si, když se vrátila dovnitř. *A teď abych se šla zase učit.*

Krátce po poledni ohlásil počítač příchozí videohovor. Alex